

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

18 januari 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Ann De Martelaer tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de discriminatie van personen met een handicap

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het beleid ten aanzien van CO-vergiftiging

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over opvoedingsondersteuning door Kind & Gezin via televisie

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia Ceysens tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het opvoedingsproject DaDa

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 18 januari 2001

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.09 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Ann De Martelaer tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de discriminatie van personen met een handicap

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Martelaer tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de discriminatie van personen met een handicap.

Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, met mijn vraag keer ik even terug naar de eindejaarsperiode. Op 23 december werd mijn aandacht getrokken door een krantenartikel. Daarin stond dat mensen met een handicap werd verhinderd oudejaar te vieren in hun stamcafé, een gelegenheid waar ze op andere dagen wel welkom waren. Blijkbaar zag men het in die gelegenheid niet zitten om een groep van 23 mensen met een licht mentale handicap te ontvangen in combinatie met andere gasten die daar oudejaar zouden vieren.

Ik was erg geschokt door dit artikel, waarin werd gesteld dat de mensen in kwestie nogal wild zijn op de dansvloer en niet in staat zijn behoorlijk aan te schuiven aan het buffet. Ik ben voornamelijk geschokt omdat we een beleid willen voeren dat de integratie van personen met een handicap nastreeft en wil bevorderen. Uit mijn eigen ervaringen blijkt dat, als men op stap is met een aantal mensen met een handicap, de meeste mensen in de omgeving aanvankelijk terughoudend zijn, maar dat er na een tijd toch een zekere gewenning ontstaat. Meer nog : een combinatie van mensen met een mentale

handicap met andere feestvierders garandeert dat de dansvloer die avond niet leeg zal zijn. Die mensen zijn in staat een heel fijne sfeer te scheppen. Ze zijn wel in staat op een goede wijze aan te schuiven aan een buffet, als er maar praktische afspraken over worden gemaakt.

We moeten ons eens proberen voor te stellen wat het teweegbrengt om als groep te worden geweigerd uit een etablissement. Meestal gebeurt dat niet, maar wie op stap is met kleine kinderen krijgt soms ook negatieve reacties. Ik vraag me af hoe ik me zou voelen mocht me de toegang worden geweigerd. In het televisieprogramma Ombudsjan werd getracht een vergelijk te vinden voor dit probleem, maar daar is men toen niet in geslaagd. Ik vond het wel heel knap dat de mensen zelf toen hebben uitgelegd wat ze zo erg vonden aan het feit dat ze werden geweigerd. Ze hebben op die manier aan het publiek laten zien dat ze in staat zijn dit op een goede wijze te vertolken en dat ze opkomen voor hun rechten.

Mevrouw de minister, op federaal vlak worden momenteel initiatieven genomen om een antidiscriminatiewetgeving op te stellen en goed te keuren. Vorig jaar vond in Brugge een conferentie plaats over de discriminatie van personen met een handicap, waar werd geijverd voor gelijke burgerrechten. U bent niet alleen minister van Welzijn, maar ook minister van Gelijke Kansen. Daarom had ik graag van u geweten hoe u aankijkt tegen dergelijke gevallen van discriminatie. Overweegt u om initiatieven te nemen om deze vorm van discriminatie in de toekomst onmogelijk te maken ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, geachte leden, net als de vraagsteller was ik geschrokken van de reactie van de uitbater van De Veertien Billekens. Die avond heb ik ook het programma Ombudsjan gezien. Zoals mevrouw De Martelaer

Vogels

zegt, moeten we ons blijven ergeren aan dergelijke vormen van discriminatie, die helaas de wereld niet uit zijn en ook niet uniek zijn.

Dit geval heeft de media gehaald. Gisteren was ik naar aanleiding van het tienjarige bestaan van de werkgroep Thuisverzorgers te gast bij een aantal families die zelf voor een familielid met een handicap zorgen. Daar getuigde een ouder met een zwaar gehandicapt kind in een rolstoel over het feit dat hun reeds meermaals de toegang was geweigerd tot een restaurant, met de botte melding dat men dit niet fijn vond en daardoor de eetlust van de andere gasten zou worden verstoord. Dit is dus geen alleenstaand geval, integendeel. Dergelijke zaken leiden tot isolement, niet alleen van de persoon met een handicap, maar van de hele familie.

Anderzijds vond ik het erg moedig van zowel de restauranthouder als de betrokken gehandicapten om het televisiedebat terzake aan te durven. De uitbater van die zaak leek nog niet de kwaadste te zijn : op een bepaald ogenblik zei hij dat op andere momenten mensen met een handicap wel welkom waren. Dat doet natuurlijk niets af van zijn discriminerende houding met oudejaar.

Mevrouw De Martelaer, u vroeg wat een minister van Gelijke Kansen kan doen om een dergelijke discriminatie onmogelijk te maken in de toekomst. Enerzijds zijn er gelijke rechten, anderzijds gelijke kansen. Eerst wil ik even ingaan op dat rechtendiscours. In het ontwikkelingsproces van mensenrechten zijn verschillende stadia aan te duiden. Oorspronkelijk, ten tijde van de Franse revolutie, was er sprake van politieke of vrijheidsrechten, met als centrale vraag welke garanties een individu heeft tegenover ingrepen van de overheid of zijn medemensen. Op het einde van de 19de en het begin van de 20ste eeuw is dat geëvolueerd naar sociale of welzijnsrechten, wat erop neerkomt dat de overheid aan alle burgers een minimaal menswaardig bestaan moet garanderen.

Vooraf sinds de jaren zestig verplaatste de klemtoon zich verder, onder impuls van de mondige burger, naar het recht op inspraak en participatie en het verbod op discriminatie. Het is voortdurend zoeken naar een wettelijke grondslag ter bestrijding van discriminatie van personen met een handicap. Dit is niet een exclusief Belgisch of Vlaams verhaal. In de Europese Verklaring van de Rechten van de Mens zijn allerlei criteria en kenmerken omschreven die aanleiding kunnen zijn tot discriminatie. Zo worden factoren als etnische afkomst

of religie opgesomd, maar het hebben van een handicap is hier niet in opgenomen.

Artikel 13 van het Verdrag van Amsterdam wil daaraan iets doen. Het vernoemt 'het hebben van een handicap' wel als een bron van discriminatie die moet worden bestreden. Een expliciete wettelijke grondslag die discriminatie op basis van een handicap moet uitsluiten komt er sowieso. Het verheugt me te kunnen meedelen dat we ons daar op het moment van het Belgische EU-voorzitterschap sterk voor zullen maken. In dit licht heb ik aan de federale staatssecretaris, mevrouw Neyts, voorgesteld dat het Vlaams Fonds, samen met de federale overheid en de andere Franstalige regionale fondsen, de organisatie zou behartigen van een internationaal colloquium over het opnemen van antidiscriminatiebepalingen in de wetgevingen van de verschillende EU-lidstaten. Ik heb nog geen antwoord ontvangen van staatssecretaris Neyts op onze vraag of dit kan worden opgenomen in de officiële agenda van het voorzitterschap. Dit mag ons echter niet tegenhouden. We zijn volop bezig met de organisatie van deze internationale bijeenkomst : die komt er dus sowieso op het ogenblik van het Belgische voorzitterschap, ongeacht de vraag of ze wordt opgenomen in de officiële agenda. Op dit vlak willen we dus een voorttrekkersrol spelen. Hopelijk zullen we aan het einde van het Belgische voorzitterschap een stap vooruit hebben gezet en zal het hebben van een handicap zijn opgenomen in het EVRM.

Rechten alleen zijn echter niet genoeg. Ik ben niet toevallig minister van Gelijke Kansen. Met het gelijkerechtendiscours staat men, op een aantal uitzonderingen na, zoals gelijke rechten voor gehandicapten of holebi's, zeer ver in Europa. Gelijke rechten hebben, betekent evenwel nog niet dat men gelijke kansen krijgt. Mijn beleid wil zich ook richten op dat laatste.

In een samenleving die onder andere is opgebouwd op communicatiestromen en verbalisme, is het onafwendbaar dat zwakker begaafde mensen en mensen met een mentale handicap, van bij hun geboorte heel wat kansen op ontplooiing aan zich voorbij zien gaan. Ze lopen veel kans om te worden achtergesteld. Bij personen die in een rolstoel zitten, is er sprake van een zichtbare discriminatie. Bij personen met een mentale handicap, zeker als het gaat over een lichte mentale handicap, is de discriminatie veel sluipender.

Wat wil ik nu doen om die gelijke kansen te waarborgen ? Eerst en vooral wil ik proberen nieuwe zuurstof te geven aan het antidiscriminatie- en ge-

Vogels

lijkerechtendiscours voor personen met een handicap. Zoals u weet, hebben we heel intens gewerkt aan de oprichting van het Huis Gelijke Kansen. In rechtstreekse dialoog met individuen en groepen, met gebruikers en met organisaties van personen met een handicap, zijn we erin geslaagd om eind december de VZW Het Huis op te richten. Die VZW krijgt ondersteuning ter waarde van 13 miljoen frank. Dat geld komt niet uit het gehandicaptenbudget, maar uit het gelijkekansenbudget. Het Huis is een platform waarin diverse organisaties die bezig zijn met de emancipatie van personen met een handicap worden verzameld. Ik hoop dat dit onderbrengen in het gelijkekansenbeleid en -huis hun een nieuwe dynamiek zal geven om tegen de schenen te schoppen van alle beleidsvoerders. Dan gaat het niet alleen over de minister van Welzijn of de vraag naar meer zorg, maar over gelijke kansen qua toegankelijkheid, zowel fysiek als mentaal, en gelijke kansen inzake onder meer mobiliteit en onderwijs. Ik verwacht veel van die VZW. Ik hoop dat we zo het hele debat over gelijke kansen voor personen met een handicap een nieuwe dynamiek kunnen geven.

Zoals dit parlement dit trouwens uitdrukkelijk heeft gewild, is er wat het beleid betreft een stap gezet naar het creëren van meer instrumenten voor personen met een handicap om die gelijke kansen waar te maken. In dit verband verwijs ik natuurlijk naar het persoonlijke assistentiebudget, waarover we vorige week nog ruim twee uur hebben gediscussieerd. We hebben toen gezegd dat dit een punt is waarop geen terugkeer meer mogelijk is : dit is een totaal andere manier van zorg verlenen en het organiseren van zorg. Er wordt afgestapt van de notie dat men de persoon met een handicap veilig onder een stolp moet verbergen. Men gaat veel meer uit van het emancipatorische gelijkekansenperspectief. Het debat dat dit parlement nog moet voeren over het persoonsgebonden budget kan hieraan ook een nieuwe dynamiek geven. Deze parlementaire dynamiek, samen met die van de VZW Het Huis, moet er voor zorgen dat we in deze zittingsperiode heel wat stappen kunnen zetten in de richting van gelijke kansen voor personen met een handicap.

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Ik dank de minister voor haar uitgebreide antwoord. Onze aandacht zal zeker gaan naar dat internationale colloquium. Het Vlaams Fonds heeft zelf al meegedeeld initiatieven

te willen nemen. Het is zeer belangrijk dat mensen met een handicap daar zelf bij worden betrokken. We moeten hen op diverse manieren steunen opdat ze hun stem kunnen laten horen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het beleid ten aanzien van CO-vergiftiging

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het beleid ten aanzien van CO-vergiftiging.

Minister Vogels zal antwoorden in de plaats van minister Sauwens.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de voorbije weken vielen weer verschillende slachtoffers van CO-vergiftiging te betreuren bij ongevallen in Brugge, Sint-Niklaas, Zele en Antwerpen. Gisteren nog werden in mijn regio en op andere plaatsen negen mensen door CO bevangen, gelukkig echter niet met fatale afloop. Een en ander heeft uiteraard ook veel met het weer te maken, en we krijgen gelukkig ook verwittigingen van het KMI, al is het nog de vraag of dat helpt.

Jaarlijks zouden er honderd tot tweehonderd doden vallen door CO-vergiftiging. Daarnaast zouden per jaar gemiddeld om en bij de tweeduizend mensen in het ziekenhuis worden opgenomen. Daarmee blijft koolmonoxyde het hoofdprobleem van luchtvervuiling binnenshuis, en een van de dringendste gezondheidsproblemen.

Eind 1999 werd in deze commissie al van gedachten gewisseld over deze problematiek. Mevrouw de minister, u verwees toen naar diverse concrete preventie-initiatieven. U kondigde aan dat u een brief zou schrijven aan alle intercommunales voor gasbedeling met de vraag om het voorbeeld te volgen

Malcorps

van IGAO, de Intercommunale voor Gas voor Antwerpen en Omgeving. IGAO voerde immers met succes een campagne om de degelijkheid van gasboilers thuis gratis te laten controleren. Ten tweede verwees u toen naar de rol die de LOGO's terzake zouden moeten spelen, door het verspreiden van brochures onder risicogezinnen. Dit zou een efficiëntere aanpak zijn dan een ruime mediacampagne, die toch aan het eigenlijke doelpubliek zou voorbijgaan.

In feite is het CO-probleem in eerste instantie een probleem van huisvesting. Daarom stel ik de vraag ook aan minister Sauwens. Mevrouw Dua vroeg drie jaar geleden in haar vroegere functie al aan toenmalig minister Peeters dat er expertisecellen in de administratie Huisvesting zouden worden opgericht. Ambtenaren zouden een speciale opleiding krijgen om dit probleem aan te pakken, advies te geven, thuis bij de mensen te controleren en zelfs te bemiddelen in conflicten met eigenaars of aannemers. Mevrouw Dua vroeg toen ook dat er CO-saneringspremies zou worden ingesteld als financiële hulp bij de omschakeling van apparaten. Ze gaf als voorbeeld het premiesysteem dat toen al in Oost-Vlaanderen in voege was.

Mijn vragen betreffen vooral de stand van zaken. Om hoeveel CO-slachtoffers gaat het werkelijk? Kunt u het totale aantal CO-intoxicaties geven dat geregistreerd wordt? Wat is het aantal CO-intoxicaties met dodelijke afloop? Kan de evolutie van de laatste jaren worden weergegeven? Is er een dalende of een stijgende trend? Zijn er bepaalde types van slachtoffers – vaak worden jongeren, studenten, kansarmen en bejaarden genoemd – en welke verhouding bestaat daartussen? Is er een evolutie in die typologie?

Mevrouw de minister, is er een positief antwoord gekomen op uw brief aan de intercommunales, niet alleen op papier, maar ook in de feiten? Voeren diverse gasintercommunales bewustmakingscampagnes over de gevaren van CO? Bieden ze ook gratis diensten aan, zoals de controle van boilers of verwarmingstoestellen? Zo niet, moet dit dan niet door de minister van Energie worden opgelegd?

Welke maatregelen worden genomen in het huisvestingsbeleid? Komt er een specifieke expertisecel? Worden er ambtenaren of derden vrijgesteld om het probleem van nabij te volgen? Komen er CO-saneringspremies op gewestelijk niveau? Is de voorkoming van CO-vergiftiging voldoende gegarandeerd door de Vlaamse Wooncode? Daar is in

de vorige bespreking al naar verwezen. In artikel 5 paragraaf 1 is sprake van voldoende veilige verwarmingstoestellen. Het wordt dus wel vermeld, maar dat is misschien niet voldoende. Betekent het concreet dat een conformiteitsattest wordt geweigerd als er geen zekerheid is omtrent de beveiliging tegen CO-intoxicatie? Waaruit bestaat het toezicht hierop?

Hebben de LOGO's hun nieuwe opdracht inzake de preventie van CO-intoxicatie kunnen waarmaken? Hebben ze voldoende risicogezinnen kunnen bereiken met hun brochure of met andere middelen? Is het dan gebleven bij het louter geven van informatie, of werden ook effectieve preventieve acties gestimuleerd? Is daarvoor eventueel samengewerkt met de gasintercommunales, huisartsen of OCMW's?

Welke preventieve acties werden ondernomen met betrekking tot het schoorsteenvegen? Werde onderzocht of een tegemoetkoming voor de veegkosten in sommige gevallen gewenst is? Zo ja, wordt daar dan ook werk van gemaakt?

Is ooit de mogelijkheid onderzocht om het plaatsen van CO-sensoren bij particulieren of door intercommunales te stimuleren? Onderzoekers van het Amerikaanse Indoor Environment Program hebben een goedkoop apparaat ontwikkeld: een platte schijf met een chemische coating die zwart kleurt als hij wordt blootgesteld aan CO. De schijf kan via de post worden bezorgd. Na een week lang registreren kan hij dan worden teruggestuurd, waarna er met een spectrometer de gemiddelde CO-concentratie in een huis uit kan worden afgeleid. Op deze wijze kunnen problemen met CO gemakkelijk in een vroeg stadium worden opgespoord.

Misschien is zo'n technisch element in de preventie wel nodig. Nu wordt meestal opgetreden als het al te laat is, wanneer mensen flauw vallen of erger. Via een gerichte monitoring kan in heel wat risicohuizen CO worden opgespoord om te vermijden dat het komt tot een acuut hoge CO-concentratie die tot een dodelijke afloop kan leiden.

De voorzitter : De heer Van Duppen heeft het woord.

De heer Jan Van Duppen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik bewonder het uitputtend karakter van de vraagstelling van de heer Malcorps. Eigenlijk kan ik er niets aan toevoegen, maar toch wil ik mijn steun aan deze vraag verlenen. De heer Malcorps toont aan dat het sluipende en onherkenbare karakter van dit probleem

Van Duppen

meebrengt dat heel veel mensen zich niet bewust zijn van wat er gebeurt, ondanks alle preventiecampagnes met TV-spotjes, folders, enzovoort.

Een huisarts wordt daar wel eens mee geconfronteerd. Hij komt bij patiënten niet alleen in de slaapkamer, maar ook wel eens in de badkamer. Daar ziet hij soms toestanden waarvan zelfs een leek ziet dat ze niet kunnen. Als daar met die mensen over wordt gepraat, komt steeds dezelfde reactie naar boven. Ze wisten het niet, ze kenden het niet, en vooral: 'Wie zal dat betalen?' Als de overheid of de gasmaatschappijen intensieve pogingen zouden ondernemen om die toestellen eruit te halen, dan zouden we al een hele stap verder zijn.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het blijkt een voordeel te zijn om geen lid te zijn van een commissie, als men er een bepaald punt op de agenda wil zetten. Ik kan me voorstellen, mevrouw de voorzitter, dat u, als de vraag van mij kwam, minder enthousiast zou reageren.

We hebben bij de begrotingsbespreking al met zekere aandrang geprobeerd dit probleem aan te kaarten. De minister ging daar toen vrij oppervlakkig overheen. Ik gaf te kennen dat er van CO-preventie niets te merken was. De minister antwoordde daarop dat ze enkel de doelgroep wou informeren, en dat ik daar niet toe behoorde. (*Gelach*)

Ik had daar ernstige vragen bij, maar moest me bij dit antwoord neerleggen omdat er te weinig tijd was. Ik heb ook een amendement bij de begroting ingediend om in een eerste fase alvast 50 miljoen frank vrij te maken om aan CO-preventie te doen. Toen er rond nieuwjaar weer een groot aantal slachtoffers vielen, niet alleen onder ouderen, heb ik dan ook tandenknarsend overwogen toch maar een interpellatie te houden. De hardnekkigheid kennende evenwel waarmee de voorzitter van deze commissie interpellaties afwijst, heb ik het dan toch maar niet gedaan.

Mevrouw de minister, het is duidelijk dat het CO-gevaar bijna permanent in de media komt. Op de radio hoor ik er verscheidene malen per dag voor waarschuwen. Dat er desondanks toch veel slachtoffers vallen, bewijst mijn stelling dat de mensen die er het slachtoffer van worden, verkeerdelijk de mening waren toegedaan dat bij hen alles in orde was. Men kan dus de mogelijke slachtoffers niet be-

reiken, omdat ze ervan overtuigd zijn dat hun niets kan overkomen.

Er kunnen maar twee maatregelen worden genomen. De eerste is op grote schaal een soort CO-alarminstelling te verspreiden. Zulke toestellen bestaan. Wat de heer Malcorps vermeldde, lijkt me ook een soort alarm te zijn, maar er bestaan wellicht eenvoudiger toestellen, die geen procedure van registratie vereisen. De andere – en mijns inziens betere – mogelijkheid is een systematische controle van de risicowoningen. Op gemeentelijk vlak zou een inventaris kunnen worden gemaakt van de woningen waar het risico het grootst is. De gemeenten zijn er goed van op de hoogte welke die risicowoningen zijn. Daar kan ter plaatse een controle worden uitgevoerd.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, ik zal eerst antwoorden op de vragen naar cijfergegevens. De sterftcijfers in Vlaanderen worden nauwgezet bijgehouden. Onlangs nog werden de gezondheidsindicatoren, waarin de sterftcijfers zijn opgenomen, bekendgemaakt voor 1998. Ik heb de administratie verzocht er de cijfers met betrekking tot CO-vergiftiging uit te selecteren.

In de periode van 1994 tot 1997 bedroeg het aantal slachtoffers voor Vlaanderen ongeveer twintig per jaar. Dat is gelukkig niet zoveel als men soms denkt. Uit deze gegevens kan worden afgeleid dat het totale aantal CO-ongevallen met dodelijke afloop vrij stabiel blijft. Van deze slachtoffers is ook de leeftijd, de opleiding en de beroepscategorie bekend. Aangezien het totale aantal echter – gelukkig – maar klein is, kunnen er moeilijk conclusies uit worden getrokken.

Wel is duidelijk dat de jongste jaren meer mannen dan vrouwen aan CO-vergiftiging zijn gestorven. Dat verklaart misschien de bij uitstek mannelijke aandacht voor het thema in deze anders bijzonder vrouwelijke commissie. Uit de hospitalisatiegegevens voor het Vlaams Gewest weten we verder dat in 1995 en 1996 200 tot 300 slachtoffers gehospitaliseerd werden.

We hebben aan het Vlaams Instituut voor Gezondheids promotie, het VIG, gevraagd om contact op te nemen met de intercommunales over onder meer de CO-problematiek. We wilden tot een eenvormige aanpak komen. Dit is hen niet echt gelukt. De intercommunales waren wel bereid om mee te werken aan een bewustmakingscampagne. Ze bieden de mogelijkheid aan om boilers te laten controle-

Vogels

ren, maar niet systematisch. Ik kan de intercommunales tot niets verplichten. Ik kan de minister van Energie hierover wel aanspreken.

Minister Sauwens bezorgde me het volgende antwoord over huisvesting en de Vlaamse Wooncode. 'De Vlaamse Wooncode als kaderdecreet voor het Vlaamse woonbeleid legt elke woning een aantal veiligheids- en gezondheidsnormen op. Zo wordt bepaald dat de verwarmingstoestellen een voldoende capaciteit moeten hebben en voldoende veilig moeten zijn. Die normen zijn nader uitgewerkt in een uitvoeringsbesluit en tevens is een onderzoeksinstrument op punt gezet, met name het 'technisch verslag'. Op basis hiervan wordt de woning en de woonkwaliteit beoordeeld.

De vastgestelde gebreken worden onderverdeeld in categorieën naarmate de ernst van het gebrek. Een indicatie van ernstig risico op CO-vergiftiging wordt beschouwd als een gebrek van de zwaarste categorie en wordt bestraft met vijftien punten. In deze gevallen kan uiteraard geen conformiteitsattest worden verleend. Vanaf achttien punten wordt een woning onbewoonbaar verklaard. Dat de CO-problematiek niet meteen achttien punten betekent, is niet echt een probleem omdat in dergelijke woningen bijna altijd nog iets anders fundamenteel mis is.

De gewestelijke en gemeentelijke onderzoekers die de woning controleren worden uitgebreid geïnformeerd. Het afgelopen jaar werden een aantal vormingssessies omtrent technische aspecten van het hele ontwikkelde onderzoeksinstrument opgezet. Hierbij kwam ook de CO-problematiek uitvoerig aan bod. Er werd een technische handeling voor het onderzoek uitgewerkt in brochurevorm en verspreid aan alle onderzoeksinstanties. Momenteel loopt een samenwerkingsverband met de KVBG, de Koninklijke Vereniging van Belgische Gasvaklieden, dat bevoegd is voor de keuring van de toestellen.

'De KVBG heeft een samenwerkingsverband om de gewestelijke onderzoekers te onderrichten over de diverse types van toestellen, de bijkomende normen, de veiligheidsaspecten, enzovoort. In het kader van het onderzoek naar de ongeschiktheid of onbewoonbaarheid van de woning wordt niet geopteerd voor experts met een doorgedreven deskundigheid op één deelaspect. Wel worden de onderzoekers opgeleid in alle aspecten van de woonkwaliteit en woonveiligheid. Dit is noodzakelijk om

de globale toestand van de woning objectief te kunnen beoordelen. Momenteel bestaat de equipe van gewestelijke onderzoekers uit een dertigtal technici. Bij de renovatie van sociale woningen wordt uiteraard ook met de CO-problematiek rekening gehouden. Wel is dit een proces dat een zekere tijd zal vergen.'

De LOGO's hebben "preventie van ongevallen in de privé-sfeer" als opdracht binnen een van de vijf Vlaamse gezondheidsdoelstellingen. CO-intoxicaties zijn een van de belangrijkste ongevallen die binnenshuis kunnen gebeuren, naast het verkeerd gebruik van poetsmiddelen. De LOGO's bepalen zelf rond welke thema's ze werken. Ze kunnen daarbij gebruik maken van het materiaal dat door het VIG wordt uitgewerkt. Welke LOGO's in het voorbije jaar specifiek rond CO-vergiftiging gewerkt hebben, zal ik weten als hun verslagen binnenkomen.

Het is inderdaad de bedoeling van de LOGO's om doelgroepgericht te werken. Grote campagnes voeren heeft weinig zin. Een betere verspreiding van de informatie dan via de weerberichten van het KMI lukt ons niet. Onze zeer charmante weer mannen en -vrouwen geven nochtans regelmatig bijkomende tips. De overheid kan geen groter bereik halen dan dit. U weet goed genoeg dat de mensen niet beseffen dat het ook om hen kan gaan. Men kent de veiligheidsnormen onvoldoende. We moeten ons toeleggen op de systematische controle op basis van de wooncode en in samenwerking met de intercommunales van gas. Dit primeert op het voeren van campagne.

We hebben het VIG gevraagd om iets concreets te ondernemen in verband met de schoorsteenvegers. Dit lijkt zo mogelijk nog moeilijker dan met de intercommunales. Schoorsteenveger is een zelfstandig beroep en de mensen wisselen snel en vaak. Daarom wordt bij de informatie die aan het publiek gegeven wordt, nl. in het VIG-pakket, de aandacht getrokken op punten die de klant kan bespreken met de schoorsteenveger.

Er werd recent geen specifiek CO-overleg gehouden met de minister van Huisvesting. Er werden in het verleden wel gesprekken gevoerd tussen de huisvestingdienst en de administratie Gezondheidszorg, onder andere over de opmaak van het technisch verslag, en over de maximale toelaatbaarheid van allerlei stoffen binnenshuis.

We hebben de mogelijkheid om CO-detectoren te plaatsen laten onderzoeken. Mijnheer Malcorps,

Vogels

volgens u is dat waarschijnlijk een eenvoudig middel. Blijkbaar zijn niet alle detectoren zo efficiënt en betrouwbaar. De plaats waar de detectoren worden opgehangen, is ook van cruciaal belang. Het systeem waarbij men per post een detector ontvangt, die ophangt en dan terugstuurt, kan een vals gevoel van veiligheid geven. Men kan immers moeilijk nagaan of de detector op de juiste plaats werd opgehangen.

De heer Strackx beweert dat er andere efficiëntere detectoren bestaan. Wellicht zijn die redelijk duur en in elk geval duurder dan het herstel van een oude of de aankoop van een nieuwe boiler. Tot deze informatie kwam mijn administratie na technisch onderzoek en onderzoek van de markt.

Het blijft dus nog even wachten op de verslagen van de LOGO's. We moeten in samenwerking met de minister van Huisvesting overgaan tot meer systematisch onderzoek van woningen, zeker in de wijken waar de verkrottingsgraad hoog is.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik sprak slechts over die detectoren omdat de echte alarminstallaties zo duur zijn. We moeten inderdaad tot gecoördineerde controle overgaan. Er is nog veel werk aan de winkel. Het overleg met minister Sauwens, maar ook met minister Stevaert, moet dringend starten.

Als de intercommunales niet bereid zijn tot systematische controle, zitten we met een probleem. De cijfers die u geeft, liggen lager dan in de pers wordt vermeld. Toch gaat het om heel wat dodelijke gevallen en intoxicaties. Niet alle intoxicaties komen in het ziekenhuis terecht. Het probleem is voldoende ernstig om tot gecoördineerde actie over te gaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Felix Strackx treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over opvoedingsondersteuning door Kind & Gezin via televisie

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia Ceysens tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het opvoedingsproject DaDa

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Van Den Heuvel tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over opvoedingsondersteuning door Kind & Gezin via televisie, en van mevrouw Ceysens tot mevrouw Vogels, over het opvoedingsproject DaDa.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mevrouw de minister, Kind & Gezin brengt vanaf 1 januari 2001 dagelijks het programma 'DaDa' op tv. In enkele minuten tijd worden opvoedkundige thema's behandeld, zoals : waar moet ik op letten als ik zwangerschapskleding koop ? Hoe leer ik mijn kindje zindelijk worden ? Hoe verloopt een bezoek aan de gynaecoloog ? Hoe ga ik om met 'peuterpuberteit' ? Hoe krijg ik mijn kind makkelijk naar bed ?

Dat zijn allemaal voorbeelden van thema's die men wil behandelen. Aan dit project is een callcenter verbonden, waar 62 medewerkers van Kind & Gezin zullen worden tewerkgesteld. Men kan er elke dag tussen 13.00 en 19.00 terecht voor bijkomende vragen. Dat project moet passen in de doelstelling van Kind & Gezin om een voortrekkersrol te spelen in het actueel en maatschappelijk relevant thema van opvoedingsondersteuning. Ik stel de actualiteit en de relevantie helemaal niet in vraag, maar ik heb wel een aantal heel concrete vragen.

Mevrouw de minister, wie nam het initiatief voor dat televisieprogramma ? Hoe wordt het gefinancierd ? Ik heb me erover verwonderd dat er een samenwerking is met de commerciële omroep. Kind & Gezin is een openbare instelling die gefinancierd wordt met overheidsgeld. Zijn er afspraken gemaakt over de reclameblokken voor en na het programma ? Hoe komt men ertoe om deze uitzendingen als de meest geschikte te kiezen ? Ik denk niet dat werkende ouders die net thuishouden meteen voor de televisie gaan zitten.

Zijn de openingsuren van het callcenter ruim genoeg ? Wat is het profiel van de 62 medewerkers van Kind & Gezin die het zullen bevolken ? Hoeveel mannen worden er tewerkgesteld ? Ik hoop dat ook vaders zullen bellen, en daarom is het misschien nuttig dat ook mannen antwoorden geven op opvoedkundige vragen. Zijn daartoe nieuwe

Van Den Heuvel

aanwervingen gebeurd ? Wat kost het Kind & Gezin om dit callcenter operationeel te maken ? Welk budget heeft deze organisatie daartoe opzij gezet ? Kan dat worden gerelateerd aan de 40 miljoen frank die in de begroting is toegewezen aan Kind & Gezin en waarvan pas gebruik mag worden gemaakt na de goedkeuring van het decreet op de opvoedingsondersteuning ?

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, u weet dat de dada van een aantal van de parlementsleden in deze commissie opvoedingsondersteuning is. Het trok dan ook meteen mijn aandacht toen in de krant verscheen dat op 2 januari een televisieprogramma zou beginnen onder die naam met medewerking van Kind & Gezin. Ik kan de vragen van mevrouw Van Den Heuvel alleen maar bijtreden. Ik wil er nog enkele aan toevoegen.

Ik heb ook vragen over het callcenter. Er bestaat al een opvoedingstelefoon van de Keerkring. Die werkte veeleer lokaal, maar heeft ondertussen zijn weg gevonden naar een hoger niveau. Er is structurele samenwerking met Kind & Gezin. Mevrouw Van Den Heuvel heeft vragen gesteld over de financiering en de keuze voor VTM en niet de VRT. Ik sluit me daarbij aan.

Binnen Kind & Gezin is een opdrachthoudster belast met opvoedingsondersteuning. Die persoon is daar voltijds mee bezig. Het zou kunnen dat er ondertussen al een hele cel voor is opgericht. Ik had vroeger al een aantal schriftelijke vragen gesteld. Toevallig zag ik in de boekjes van uitgeverij De Ballon dat daar ook op staat : 'Met medewerking van Kind & Gezin'. Mevrouw de minister, u hebt daarop geantwoord dat Kind & Gezin haar know-how daarin inbrengt. Ik neem aan dat die bijzondere opdrachthoudster dat bekijkt en daar een bepaald advies over geeft. Hetzelfde geldt voor de website van Zappybaby, waar ook duidelijk verwezen wordt naar Kind & Gezin. Dat zijn allemaal initiatieven die niet van Kind & Gezin komen, maar waar ze wel haar label aan geeft. Worden die vragen aan de opdrachthoudster gesteld en neemt zij dan een beslissing ? Gaat het over een inhoudelijke toevoeging van wat men denkt dat een goede opvoeding is ? Dat vind ik fundamenteel. Heeft Kind & Gezin al uitgemaakt wat volgens haar als standaard voor opvoeding moet gelden ? Deze vragen gaan verder dan enkel DaDa, maar de antwoorden benieuwen me wel.

De voorzitter : De heer Van Duppen heeft het woord.

De heer Jan Van Duppen : Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vragen van de twee dames, niet enkel in mijn hoedanigheid als man, maar in mijn hoedanigheid als bezorgde vader. Er wordt steeds meer informatie verstrekt aan jonge ouders en zwangere vrouwen, waaraan Kind & Gezin haar goedkeuring geeft. Ik heb me al suf gepiekerd over wat de criteria daarvoor zijn. Ik heb het gevoel dat daar geen duidelijkheid over bestaat.

Ik heb ook vragen over de reclameblokken voor en na het programma. Dat is erg belangrijk. U weet zeer goed dat jonge ouders bijzonder gevoelig zijn voor alle mogelijke informatie. Dat koppelen aan dergelijk initiatief is eigenlijk hetzelfde als het kwaliteitslabel van Kind & Gezin daaraan toevoegen.

De voorzitter : Ik ben verwonderd dat hier niets over is gezegd tijdens de begrotingsbesprekingen. Het programma loopt sedert begin januari, de besprekingen vonden plaats in november. Op dat moment moet dit initiatief toch al in een vergevorderd stadium zijn geweest. Men maakt geen televisieprogramma op veertien dagen.

Minister Mieke Vogels : Mijnheer de voorzitter, collega's, toen ik het bericht in de krant las, dacht ik meteen dat daar vragen om uitleg over zouden worden gesteld. We hebben bij Kind & Gezin een communicatiespecialiste die haar vak erg goed kent wat betreft het verkopen van berichten. Het resultaat is dat Kind & Gezin in de krant komt, maar met het gevaar dat er een aantal vragen rijzen bij mensen die het terrein wel kennen. Ik was dus ook niet erg gelukkig met dat persbericht. Ik ben blij met de vragen om uitleg omdat ik op die manier de kans krijg uit te leggen waar het wel over gaat.

Het programma DaDa kwam er op initiatief van Fortis Foundation. Dat is een VZW die gefinancierd wordt door Fortis met de bedoeling hulp te geven aan de sociaal zwakkeren en de strijd tegen maatschappelijke uitsluiting. In dat kader besloot Fortis Foundation, in samenwerking met de VTM, een televisiereeks te laten maken die zich op de eerste plaats tot alleenstaande jonge ouders richt en op de VTM zou worden uitgezonden.

Fortis Foundation contacteerde Kind & Gezin in de eerste helft van vorig jaar om voor dit project haar inhoudelijke partner te worden. Kind & Gezin heeft dat dossier onderzocht en kon zich

Vogels

voor de beoordeling baseren op een soortgelijke programmareeks die al een jaar loopt op de RTL. Het programma heet daar 'Petit à Petit', en hiervoor werd samengewerkt met de zusterorganisatie van Kind & Gezin in het Franstalig landsgedeelte, de ONE.

De ONE was erg positief over deze samenwerking, en daarom werkt Kind & Gezin er ook aan mee. Kind & Gezin hanteert de filosofie – en daar sta ik achter – dat als er toenemende vragen komen van jonge ouders over opvoeding, Kind & Gezin haar knowhow aan bijvoorbeeld dergelijke programma's levert. Ik vind het te vergezocht dat dit moet gebeuren vanuit het concept over wat de ideale opvoeding is. Een en ander gebeurt veeleer preventief: als bijvoorbeeld een kind huilt mogen ouders het niet door elkaar schudden. Een ander voorbeeld is dat een zwangere vrouw zich moet wenden tot een gynaecoloog of huisarts. Kinderen die moeilijk slapen, mogen geen half slaappilletje krijgen, enzovoort. Dat is dus de invalshoek van Kind & Gezin. Ik vind niet dat Kind & Gezin zich moet afsluiten van de wereld. Deze instelling moet inspelen op wat er gebeurt in de samenleving.

De steun van Kind & Gezin komt, net als bij de ONE, neer op de inhoudelijke ondersteuning van het programma, in de vorm van een team dat zich gedurende en voor de opnameperiode actief met dit project bezighield. Dit team gaf op de eerste plaats inhoudelijk advies over de programmathe-ma's en de scenario's. Verder had het ook een coördinerende functie, die bestond uit het contacteren van interne en externe vakspecialisten voor bepaalde onderwerpen en het zoeken naar geschikte locaties voor de opnames. Ook begeleidde een teamlid steeds de opnames om erop toe te zien dat die inhoudelijk correct werden vertaald.

Het team bestond uit mensen van de communicatiecel van Kind & Gezin, een pedagoge, een regioverpleegkundige, een regioverantwoordelijke, medische kwaliteitscoördinatoren, de cel Gezondheidsvoorlichting en aandachtsambtenaren van de verschillende beleidsafdelingen. Dit team werd dus samengesteld om dit inhoudelijk en wetenschappelijk te begeleiden.

De totale productiekosten van de televisiereeks worden gedragen door Fortis Foundation. Kind & Gezin had in dit project een ondersteunende en inhoudelijke rol en stond vooral borg voor de kwaliteit van het programma. De keuze voor het samenwerken met een specifieke televisiezender werd

niet door Kind & Gezin gemaakt, maar door de VZW. Dat gebeurde in functie van de beoogde doelgroep, namelijk alleenstaande ouders. Kind & Gezin heeft ook alleen een samenwerkingsakkoord met Fortis Foundation, en niet met de VTM.

Ook wat de reclameblokken betreft, heeft Kind & Gezin geen overeenkomst gesloten en geen bijkomende voorwaarden gesteld. Ik ben het eens met de heer Van Duppen: jonge vaders en moeders zijn heel gevoelig voor deze reclame. Ik vind echter dat we de mensen weerbaar moeten maken op dat vlak: we kunnen hen er niet van afschermen. Zo worden in de ziekenhuizen bijvoorbeeld pretpakketten uitgedeeld. Vanuit Kind & Gezin hebben we al getracht om die te weren, maar we stoten op de kinderartsen. Wel zijn we erin geslaagd om de stalen babyvoeding van melk uit die pakketten te laten halen, in functie van het bevorderen van borstvoeding. Het is echter moeilijk opboksen tegen een enorme reclamemachine, die heel goed weet hoe gevoelig jonge ouders zijn voor die reclame. We hebben echter geen inspraak in de reclameblokken voor of na: Fortis Foundation beslist dit samen met de VTM.

Het programma wordt tweemaal per dag getoond: een eerste maal om 12.45 uur, een herhaling om 17.45 uur. Op zaterdag wordt om 12.45 uur een uitzending gegeven waarin alle thema's van de week worden gecombineerd. Zo wilde men ook aan werkende ouders de mogelijkheid geven het programma te bekijken. We denken dat de uitzendingen tijdens de week zeker worden bekeken door jonge moeders die nog thuis zijn in de periode van hun zwangerschapsverlof. Dit merken we aan de telefoontjes. Ook opvanggezinnen en grootouders bekijken blijkbaar het programma.

Het doel van Kind & Gezin was dus de inhoudelijke ondersteuning. Daar het programma heel kort is en bijkomende vragen zou kunnen oproepen, wilde men de mensen niet met die vragen laten zitten. Daarom werd een callcenter opgericht waar de mensen met hun vragen terecht kunnen. Na elke aflevering verschijnt gedurende 22 seconden het telefoonnummer van Kind & Gezin. Dit nummer verschijnt ook op de VTM-website en VTM-teletekst.

Overige promotie voor het programma gebeurt via diverse kanalen. De regioverpleegkundigen van Kind & Gezin vermelden het bestaan van het programma in hun contacten met zwangere vrouwen, tijdens hun gezinsbezoeken en in hun contacten met jonge ouders in de consultatiebureaus. Fortis Foundation zal eerstdaags ook door hen gefinan-

Vogels

cierde affiches en folders bezorgen aan Kind & Gezin, met de vraag die verder te verspreiden.

Het callcenter is open tot 19 uur 's avonds, dus ruim 2 uur buiten de kantooruren. De praktijk leert ons dat werkende ouders ook vaak van op hun werk bellen. Misschien mag dat niet van hun werkgever, maar het gebeurt wel heel vaak. Buiten de openingsuren kan het callcenter bovendien ook via een e-mailadres worden bereikt.

Wat de bestaffing van het callcenter betreft, kan ik u mededelen dat alle operatoren over het diploma gegradueerd sociale verpleegkundige of maatschappelijk werker beschikken en dat ze allen ervaring hebben in het werken met jonge gezinnen. Ze bevolken het callcenter overigens nooit gelijktijdig, maar wel afwisselend in een beurtrol. Er zijn drie mannelijke operatoren, wat een normale verhouding is binnen het aantal regioverpleegkundigen dat in dienst is bij Kind & Gezin. Er zijn voor het callcenter geen nieuwe aanwervingen gebeurd. De 62 medewerkers die in een beurtrol het callcenter bevolken, zijn ambtenaren die reeds werkzaam waren bij Kind & Gezin vóór het opstarten van het callcenter. Deze medewerkers werden dus intern gerekruteerd binnen Kind & Gezin. Het gaat veelal om regioverpleegkundigen die onder meer wegens zwangerschap momenteel niet kunnen worden ingeschakeld in de functie waarvoor ze zijn aangeworven, namelijk de thuisbezoeken en dergelijke.

Qua technische uitrusting wordt dit zes maanden durend proefproject geïntegreerd in de normale werking van Kind & Gezin. Door binnen het reguliere IMC-budget te investeren in technische uitrusting wordt tegelijk ingespeeld op de technische overbelasting die Kind & Gezin ervaart. Ook vóór DaDa op de buis kwam kreeg men immers al jaarlijks 400.000 telefoons, waaronder steeds meer vragen om tips voor het opvoeden van kinderen, zonder dat we dit meteen opvoedingsondersteuning willen noemen.

Er zijn dus geen middelen aangewend die in functie van opvoedingsondersteuning voor volgend jaar werden toegekend aan Kind & Gezin. De organisatie van dit geheel werd opgenomen in de begroting van 2000, zonder dat er extra middelen voor werden uitgetrokken. Ze werd mogelijk gemaakt door een herschikking van de regioverpleegkundigen, een uitbreiding van de uren en de uitbouw van een callcenter, die tegelijkertijd ook nuttig was om de normale telefoonverbindingen bij Kind & Gezin te actualiseren.

Wat is ten slotte de relatie met de opvoedingstelefoon? De infolijn werd opgericht als proefproject in het DaDa-programma. De afleveringen van de televisiereeks bestaan namelijk uit praktische tips omtrent diverse thema's, zowel over de preventieve zorg als over de kinderopvang, en zowel met betrekking tot het pre- als tot het postnatale aspect. Opvoedingsondersteuning is daar strikt genomen in verweven, maar is er slechts een klein onderdeel van. De duur van het DaDa-programma is relatief kort. De kans bestaat dus dat er kijkers zijn die over sommige onderwerpen bijkomende informatie willen. Zij kunnen terecht bij het callcenter.

In dat concept blijft de infolijn bestaan, specifiek voor opvoedingsondersteuning, en werken we ook met een eerste- en een tweedelijns callcenter. De meeste vragen kunnen door de regioverpleegkundige aan de telefoon worden beantwoord. Als er meer uitleg nodig is over opvoedingsondersteuning bij problemen met het gedrag van kinderen, dan wordt de vraagsteller doorverwezen naar de Opvoedingstelefoon. Die dienst werkt hieraan mee, en behoudt structureel gezien zijn positie. Het callcenter is een proefproject voor zes maanden, waarna we zullen nagaan hoe een en ander verder in elkaar kan passen.

Ik hoop hiermee duidelijkheid te hebben gecreëerd. Ik begrijp de bezorgdheid van de leden. Ook ik zou mij zorgen maken bij het lezen van zo'n persbericht. Ik hoor mevrouw Ceysens al zeggen: 'Dada 40 miljoen frank!', maar zo is het niet. We houden onze belofte dat geld niet uit te geven, vooraleer er in deze commissie verder is gepraat over wat opvoedingsondersteuning precies betekent.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Ik dank de minister voor haar uitvoerig antwoord. Antwoorden roepen echter altijd nieuwe vragen op. Voor mij is belangrijk hoe we op een of andere manier een deontologie van Kind & Gezin kunnen vragen in haar samenwerking met meer commercieel georiënteerde projecten. Het lijkt me niet onmogelijk dat Kind & Gezin in dit geval, vooraleer ze haar medewerking verleent, het probleem van de reclame heeft aangekaart. Ze kan haar functie daarin opnemen. Toch moeten we over een regeling nadenken.

Van belang is ook de vraag hoe Kind & Gezin in de uitwerking van haar opdracht inzake opvoedingsondersteuning meer roldoorbrekend kan werken. Dat is een problematische kwestie. Als slechts 3 van de 62 medewerkers mannen zijn, dan is er niet

Van Den Heuvel

veel kans om een potentiële vader aan de telefoon te krijgen. We kunnen dit binnen zes maanden eventueel evalueren.

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens : Mevrouw de minister, een aantal dingen zijn nu veel duidelijker. Kind & Gezin hecht haar kwaliteitslabel aan een aantal dingen. Daar kunnen ook andere dan deontologische vragen bij worden gesteld. Maken de medewerkers bij Kind & Gezin zelf uit of ze ergens op ingaan of niet ? Kunnen ze zomaar met de ene wel samenwerken, en met de ander niet ? Er is een website, een uitgever en nu ook een televisieprogramma. Dat is voor ons een nieuw gegeven. We moeten inhoudelijk kunnen spreken over eventuele criteria. Moeten ze bij Kind & Gezin altijd ja zeggen, of mogen ze selecteren ? Dat kan natuurlijk vandaag niet worden uitgeklaard.

Minister Mieke Vogels : Kind & Gezin evalueert momenteel aan de hand van kwaliteitscriteria. We kunnen daar nog verder over spreken. Aanvaardt men het commerciële gegeven van een televisieuitzending, of van een website ? Persoonlijk vind ik dat niet verkeerd. In het modern management van de overheid moeten we ook daar mee leren omgaan. Het kan een risico inhouden, maar we moeten dat risico durven nemen, mits we erover praten en samen de grenzen vastleggen.

Inzake het vermannelijken zitten we vast. Er zijn geen nieuwe mensen aangeworven, het zijn gewone verpleegkundigen die dit tussendoor doen. Onder verpleegkundigen zijn er nu al weinig mannen. Bij Kind & Gezin zijn het er nog minder. Mannelijke verpleegkundigen kiezen immers voor de hardere sectoren, zoals diensten voor intensieve zorgen, maar niet voor Kind & Gezin. Bovendien zijn er bij Kind & Gezin onvoldoende carrièremogelijkheden. Het verbaast me dat er nog drie mannen gevonden werden voor de telefoondienst. Dat is een structureel probleem dat we niet met het callcenter kunnen oplossen. Maatschappelijk gezien hebt u echter gelijk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.19 uur.*
